

Sygn. akt XIII W 6260/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku XIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Kęska

Protokolant: Artur Jocz-Borowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25.11 2014 r.

w sprawie A. R. (1)

syna W. i A. z domu R.

urodzonego w dniu (...) w B.

obwinionego o to, że:

będąc właścicielem pojazdu marki H. o nr rej. (...) na żądanie funkcjonariusza Straży Miejskiej w dniu 27.11.2013 r. wbrew obowiązkowi nie udzielił wiadomości co do tożsamości osoby, której powierzył do używania lub kierowania ww. pojazd w dniu 21.05.2013 r. o godz. 15.45 przy ul. (...) w B.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

1. Obwinionego A. R. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.
2. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt XIII W 6260/14

## UZASADNIENIE

Obwiniony A. R. (1) stanął pod zarzutem tego, że będąc właścicielem pojazdu marki H. o nr rej. (...) na żądanie funkcjonariusza Straży Miejskiej w dniu 27 listopada 2013 r. wbrew obowiązkowi nie udzielił wiadomości co do tożsamości osoby, której powierzył do używania lub kierowania ww. pojazd w dniu 21 maja 2013 r. o godz. 15.45 przy ul. (...) w B., tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Obwiniony A. R. (1) (k. 35) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w toku postępowania prowadzonego w sprawie o wykroczenie z art. 92 § 1 kw wskazał osobę, która w dniu 21 maja 2013 r. użytkowała samochód marki H. o nr rej. (...). Dodał, iż wskazany przez niego mężczyzna jest znajomym współwłaściciela samochodu – W. R. i przebywa na terytorium Unii Europejskiej.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Wyjaśnieniom obwinionego Sąd dał wiarę w całej ich rozciągłości. Są one logiczne, spójne i jednoznaczne, a przede wszystkim znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Bezspornym w sprawie pozostaje, iż funkcjonariusze Straży Miejskiej w B. ujawnili w dniu 21 maja 2013 r. o godz. 15.45 przy ul. (...) w B. wykroczenie z art. 92 § 1 kw, a mianowicie niezastosowanie się przez kierowcę pojazdu marki H. o nr rej. (...) do znaku drogowego D-18 „parking” z tabliczką T-30 „wskazującą sposób ustawienia pojazdu względem

krawędzi jezdni". Świadczy o tym notatka urzędowa wraz fotografią (k. 1), sporządzone przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej w B..

Nie ulega również wątpliwości, iż wyżej wymienione auto stanowiło własność A. R. (1) i W. R. na co jednoznacznie wskazuje dokumentacja zgromadzona w aktach sprawy – dane z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców (k. 3-4).

A. R. (1) został też wezwany do udzielenia informacji o osobie kierującej przedmiotowego dnia pojazdem (k. 5 – 7). W wykonaniu tego wezwania przedłożył on w dniu 10 lipca 2013 r. oświadczenie (k. 8), w którym wskazał osobę kierującą we wskazanym dniu ww. pojazdem, podając jej imię i nazwisko oraz adres zamieszkania na terytorium Białorusi. Podobne dane podał podczas przesłuchania w charakterze świadka wykroczenia w dniu 27.11.2013 r. (k. 11 – 12).

Zważyć należy, iż przepis art. 96 § 3 kw sankcjonuje obowiązek wynikający z przepisu o charakterze porządkowym zawartym w treści art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym. Ustawodawca stwierdza w nim, iż właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Konkretnie użyte w treści tego przepisu określenie czynności jako "wskazanie" wymaga od zobowiązanych podmiotów aprobującego, pozytywnego zachowania.

W związku z powyższym znamię wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw zostanie wypełnione wyłącznie wtedy, gdy dojdzie do bezczynności bądź zaniechania podmiotu zobowiązanego. Chodzi tutaj przede wszystkim o takie sytuacje, w których osoba zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi (odmowa udzielenia informacji) lub w ogóle nie odpowiedziała na wezwanie.

W przedmiotowej sprawie obwiniony udzielił informacji dotyczących osoby użytkującej pojazd marki H. o nr rej. (...) w B. w dniu 21 maja 2013 r., podając jej imię i nazwisko oraz adres zamieszkania na terytorium Białorusi. Żadne przepisy nie regulują zakresu tej odpowiedzi, co za tym idzie jest logicznym, że mają to być dane w sposób dostateczny identyfikujące daną osobę i to w zakresie w jakim udzielający odpowiedzi może te dane znać. Obwiniony, jak już wyżej wskazano, podał imię, nazwisko i adres osoby, która według niego używała pojazdu.

Jeśli uprawniony organ ma wątpliwości co do rzetelności udzielonej przez właściciela pojazdu odpowiedzi to do niego należy weryfikacja podanych danych. Zauważmy, że Straż Miejska podjęła nawet taką próbę, jednak nie sposób uznać jej za rzetelną i wystarczającą. Uzyskano bowiem jedynie informacje ze Straży Granicznej (k. 15), że nie odnotowano faktu przekraczania granicy państwowej przez osobę o wskazanych danych w okresie od 1.01.2013 r. do 31.12.2013 r. Jednakże już z treści tej odpowiedzi wynikało, że dane wskazane przez Straż Miejską nie były wystarczające do dokonania sprawdzenia. Nadto nie można w żaden sposób przecież wykluczyć, że podana osoba dostała się na terytorium RP wcześniej bądź z kierunku, gdzie przekroczenie przez nią granicy nie musiało być odnotowane, czyli jakiegokolwiek graniczącego z Polską kraju należącego do Grupy S..

Dalej idąc w razie nawet gdyby weryfikacja danych podanych przez obwinionego dała by rezultat w postaci takiej, że podał on dane nierzetelne to wchodziłaby w grę nie odpowiedzialność za wykroczenie z art. 96 § 3 kw, a z innych przepisów, choćby art. 65 kw czy też art. 233 kk w przypadku przesłuchania takiej osoby w charakterze świadka wykroczenia. Jednakże obowiązek weryfikacji podanych przez A. R. danych spoczywał na właściwym organie, a nie na Sądzie orzekającym w niniejszej sprawie, gdyż wiązały go granice obwinienia.

W świetle powyższego wobec stwierdzenia, że czyn obwinionego nie zawiera znamion czynu zabronionego na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 kpw w zw. z art. 62 § 3 kpw, należało obwinionego uniewinnić.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z dyspozycją art. 118 § 2 kpw, w myśl którego w razie uniewinnienia obwinionego, w sprawie w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

SSR Marcin Kęska